

DRUGEMU ŠKRABČEVEMU SIMPOZIJU NA POT

Pred nami so dnevi, ki nam bodo strokovno in znanstveno govorili o človeku, ki je kot skromen redovnik Frančiškovega reda živel in znanstveno delal na Goriškem kar dvainštirideset let

Njegov učenec p. Vincencij Kunstelj je mesec dni po njegovi smrti – novembra 1918 – o njem zapisal: »Kako nas je vnel za lepoto slovenskega jezika! Lepota pa njemu ni bila to, kar je drugim tolikokrat: moda, ki je od danes do jutri in se kakor luna spreminja. Lepote podlaga je bila njemu resnica, ki se ne spreminja. Kaj je res, kaj je opravičeno, to je vedno vprašal in na podlago resnice je zidal svoje poslopje slovniškega raziskovanja. V začetku so le redki verjeli mlademu preroku, ko je z odločno besedo in prirojeno mu ribniško šegavostjo, ob enem pa seveda s trdnimi dokazi na platnicah »Cvetja« pobijal tiste, ki so delali silo našemu jeziku. Kmalu pa je vendar slovenski svet spoznal, da je p. Stanislav velik učenjak, ki z veščo roko vodi naravni razvoj našega lepega materinega jezika, ki so ga mnogi neokusno kvarili, kajpada v prepričanju, da prav delajo. Našega učenjaka je to seveda bolelo in dražilo, ali poguma mu vendar ni vzelo.«

(Cvetje, 11. zvezek, 1918)

Naj bodo te prijazne besede vabilo in vodilo vsem, ki se bomo Škrabčevega simpozija udeležili.

p. Matej Papež OFM